

Arrest

nr. 324 240 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Bosnische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voornamelijk omdat haar problemen onvoldoende zwaarwichtig waren om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, en omdat zij geenszins aannemelijk gemaakt had dat zij voor haar problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke moeilijkheden in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en of hogere autoriteiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 83 163 van 18 juni 2012.

Het CGVS verklaarde haar tweede, derde en vierde verzoek niet-ontvankelijk. Zij ging enkel in beroep tegen de beslissing van het CGVS genomen in het kader van haar tweede en vierde verzoek. Deze beroepen werden verworpen door de Raad bij arresten nr. 213 597 van 6 december 2018 en nr. 273 100 van 23 mei 2022.

In het kader van haar huidig verzoek geeft verzoekster te kennen geen andere keuze te hebben dan opnieuw in België asiel aan te vragen. Zij doet dit zodat zij een oranje kaart kan krijgen en kan werken. Zij wenst documenten te krijgen en hier legaal te blijven. Zij heeft zich geïntegreerd in België en spreekt een beetje Frans en Nederlands. Haar familie is in Nederland, wat dichtbij en gemakkelijk is voor haar. Daarnaast herhaalt zij dat zij in het verleden mishandeld werd door haar ex-partner. Deze mishandeling startte toen zij samen met haar ex-partner en kinderen vanuit Duitsland naar Bosnië terugkeerde. Zij vluchtte van hem 10 jaar geleden. Zij haalde dit element reeds aan in haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zij voegde er in het kader van haar huidig verzoek wel aan toe dat zij hierdoor niet kan terugkeren naar Bosnië. Zij vreest immers bij terugkeer door haar ex-partner vermoord te worden omdat zij hem verlaten heeft. Zij stelde tevens dat hij haar in het verleden dwong om te slapen met andere mannen voor geld, dat zij dit niet kon en hem (mede daarom) heeft verlaten. Zij durfde in het verleden voor deze feiten van mishandeling geen aangifte te doen bij de politie, omdat de politie gewoon de klacht zou aangenomen hebben en haar dan terug naar huis zou gestuurd hebben, waar haar ex-partner haar dan zou vermoord hebben. Ofschoon zij sinds 10 jaar haar ex-partner niet meer gehoord heeft, vernam zij van sommige mensen die vandaar [Bosnië] komen dat zij niet mag terugkeren want dat haar ex-partner haar dan zal vermoorden. Drie jaar geleden heeft zij bijvoorbeeld in België een Bosnische vrouw gesproken die haar dit toen vertelde. Ter staving van haar huidig verzoek legde zij haar Bosnische identiteitskaart, uitgereikt op 10 mei 2017 en geldig tot 10 mei 2027, en Belgische medische attesten, neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het feit dat haar familie in Nederland verblijft, wat dichtbij en gemakkelijk is voor haar, evenwel redenen betreffen van persoonlijke en praktische aard welke niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

(ii) aangaande haar langdurig verblijf in België, haar integratie hier en het feit dat zij hier een legale verblijfsstatus wenst te krijgen om aldus hier te kunnen werken, dient te worden opgemerkt dat het feit dat zij hier lang in België verblijft en de betrachting heeft hier haar leven verder op te bouwen, motieven betreft die op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en de wens tot integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien zij een langdurig verblijf wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

(iii) wat er ook van zij, dient vastgesteld te worden dat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij heeft immers in het verleden nooit klacht neergelegd naar aanleiding van dit partnergeweld.

(iv) in geval van eventuele (veiligheids)problemen die in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

(v) haar identiteit en nationaliteit zoals blijkt uit de door haar neergelegde identiteitskaart hier niet ter discussie staat.

(vi) wat betreft haar medische problemen, waarover zij verklaarde dat zij ongeveer twee jaar geleden twee stents aan het hart liet plaatsen, die zij staafde met medische attesten, dient andermaal opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien toont zij geheel niet aan dat zij geen toegang zal hebben tot medische zorgen bij een (eventuele) terugkeer naar Bosnië-Herzegovina. Op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt evenmin dat de Bosnische autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen op basis van haar Roma afkomst.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op de problemen met haar ex-partner.

De Raad sluit zich aan bij hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dienaangaande:

“Wat betreft het door u aangehaalde partnergeweld in het verleden en uw vrees bij terugkeer naar Bosnië door uw ex-partner vermoord te zullen worden omdat u hem 10 jaar geleden heeft verlaten (verklaringen 5e VIB, vraag 17), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het op zijn minst verwonderlijk is dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw vierde verzoek hier in België. Luidens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidig verzoek vernam u immers reeds drie jaar geleden van een Bosnische vrouw in België dat u niet mag terugkeren want dat uw ex-partner u dan zal vermoorden (verklaringen 5e verzoek, vraag 22). U gaf ook geen enkele uitleg voor uw nalaten dit toen ter sprake te hebben gebracht. Van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag verwacht worden dat deze alle kerngebeurtenissen aanhaalt telkens wanneer daarnaar gepeild wordt. Het feit dat u dit niet eerder aanhaalde doet twijfelen aan de waarachtigheid van dit asielmotief. Daarnaast lijkt u zich doorheen uw verschillende verzoeken hierover tegen te spreken. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming liet u immers optekenen van 1984 tot 2005-2006 in samen met uw ex-partner H. Z. Duitsland te hebben gewoond, daar in Duitsland door uw toenmalige partner mishandeld te zijn, hem in 2005-2006 daarom verlaten te hebben en daarna teruggekeerd te zijn naar Prijedor, Bosnië. U liet uw kinderen toen achter in Duitsland (verklaring DVZ, 1ste verzoek 3.3.2010, vragen 17 en 33 en notities persoonlijk onderhoud CGVS 1ste verzoek, d.d. 24.01.12, p. 3). Tijdens uw daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming liet u nooit optekenen dat u daarna (in Bosnië) nog het slachtoffer zou zijn geworden van partnergeweld. Opmerkelijk is dan ook dat u nu in uw vijfde verzoek stelt dat de mishandeling is gestart toen u samen met uw (ex-)man en kinderen vanuit Duitsland terugkeerde naar Bosnië (verklaring 5e VIB, vraag 17). Wat er ook van zij, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië – geen of onvoldoende

beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers in het verleden nooit klacht neergelegd naar aanleiding van dit partnergeweld. Uw motivatie om dit niet te doen, met name niet durfde zich hiervoor te richten tot de politie wat dat u vreesde dat het indienen van een klacht ertoe zou leiden dat de politie enkel uw klacht zou aannemen en u vervolgens terug naar huis zou gestuurd hebben en uw ex-partner u dan zou gedood hebben (verklaring 5^e VIB, vraag 17), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Aansluitend kan ook gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnieherzegovina._algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. (...)

Niettegenstaande er ruimte is voor verbetering, bestaat in Bosnië-Herzegovina een wettelijk kader om huiselijk geweld aan te pakken en ontwikkelt Bosnië-Herzegovina al jarenlang een reeks strategieën en initiatieven tegen het fenomeen. Verder speelt de burgermaatschappij een belangrijke rol. Zo biedt een groot aantal ngo's steun aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster haalt voorts aan dat zij van Roma origine is waar tradities een cruciale rol spelen, en dat de politiediensten en de wetgeving deze tradities niet ongedaan kunnen maken noch de toepassing van deze tradities kunnen tegenhouden en dat op dit punt de wetgeving en de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina nog tekortschieten.

Met haar voorgaand algemeen betoog omtrent tradities, dewelke zij niet concreet benoemt en geen verdere duiding/uitleg bij geeft, werpt zij geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

De door verzoekster geciteerde informatie, dewelke zij reeds gedeeltelijk heeft aangehaald in het kader van haar vorige beroepsprocedure, ligt in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de voormelde, op deze landeninformatie geschraagde motieven. Dat zich in Bosnië-Herzegovina nog een aantal problemen voordoen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft dan ook een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals genoegzaam blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoekster als verweerder, de Bosnische autoriteiten redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat de in Bosnië-Herzegovina opererende autoriteiten in het geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle onderdanen en ongeacht hun etnische aanhorigheid voldoende bescherming en ondersteuning bieden en dat bijgevolg aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale, Bosnische overheden.

Hoe dan ook volstaat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

8. Verzoekster stelt dat haar Roma origine een gegeven is dat door het CGVS niet werd betrokken bij de beoordeling van haar verzoek.

De Raad merkt op dat verzoekster nalaat aan te geven met welke concrete elementen/zaken omtrent haar Roma origine geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van haar verzoek en die eventueel een ander licht zouden hebben geworpen op de besluitvorming van de commissaris-generaal. Bovendien blijkt uit haar "verklaring volgend verzoek" dat zij in het kader van haar huidig verzoek geen specifieke moeilijkheden/problemen heeft aangehaald omwille van haar Roma origine. Voorts wijst de Raad op de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing:

"Aansluitend kan ook gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnieherzegovina_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. (...)

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. (...)

Wat betreft uw medische problemen, waarover u verklaarde u dat u ongeveer twee jaar geleden twee stents aan het hart liet plaatsen, die u staafde met medische attesten, dient andermaal opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien toont u geheel niet aan dat u geen toegang zal hebben tot medische zorgen bij een (eventuele) terugkeer naar Bosnië-Herzegovina. Op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt evenmin dat de Bosnische autoriteiten u op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen op basis van uw Roma afkomst."

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Servokroatisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt dat haar problemen in Bosnië nog steeds actueel zijn voor haar als Roma. Haar ex-partner bedreigt nu ook haar familie die in Nederland leeft. Ze stelt dat het niet is omdat ze geen bescherming vroeg aan haar autoriteiten dat de vrees daarom minder groot was/is. Ze vraagt een nieuw onderzoek naar de mogelijkheden tot bescherming want in Bosnië heeft ze geen familiale steun en geen netwerk, de rest van haar familie leeft in Nederland. Haar vrees heeft ze tijdig bekend gemaakt aan de asielinstanties. Ze stelt ook de officiële maatregelen tegen partnergeweld die de politiek voorstelt in vraag: daar heeft ze nu niets aan, het gaat om een structureel probleem in Bosnië. Tot slot duidt ze er op dat ze intussen in België 2 stents ingeplant kreeg na operatief ingrijpen.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2024.

5.1. Het betreft *in casu* verzoeksters vijfde verzoek om internationale bescherming in België.

Zij diende een eerste keer in 2010, inmiddels vijftien jaar geleden, een verzoek om internationale bescherming in België in, waarbij zij toen de thans opnieuw aangehaalde problemen met haar ex-partner al aanhaalde waarover de Raad zich toen heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 83 163 van 18 juni 2012.

Vervolgens diende zij achtereenvolgens in 2018, 2019 en 2021 een tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming in België, zoals kort wordt toegelicht in de beschikking, in punt 2, en waarvan verzoekster de definitieve beoordelingen kan nalezen in de betreffende beslissingen van het CGVS en arresten van de Raad.

Nadien volgde dan huidig vijfde verzoek om internationale bescherming in België. In het kader daarvan verklaart verzoekster o.a. dat zij geen andere keuze heeft dan opnieuw in België asiel aan te vragen, en dat zij dit doet omdat zij zo een oranje kaart kan krijgen en kan werken, en zij documenten wenst te krijgen en hier legaal wil blijven. Zij herhaalt dit in haar verzoekschrift als volgt: *“Op 18.12.2023 diende verzoekende partij vervolgens een 5de verzoek om internationale bescherming in in België. Immers, verzoekende partij is van mening dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in diens dossier. Verzoekende partij geeft aan geen andere keuze te hebben dan opnieuw in België asiel aan te vragen. Verzoekende partij wil een attest van immatriculatie zodat zij ook kan gaan werken. Verzoekende wil een legaal verblijf in België.”* Volledigheidshalve voegt de Raad er nog aan toe dat, wat betreft verzoeksters asielparcours in Europa, zij een aantal jaar geleden ook in Nederland een verzoek om internationale bescherming indiende, dat eveneens werd afgewezen.

5.2. Zoals in de beschikking van 16 december 2024 wordt vastgesteld en omstandig wordt toegelicht, bevat verzoeksters huidig vijfde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeksters zeer algemeen betoog ter zitting werpt hierop geen ander licht en is geenszins van aard anders te doen oordelen.

Verzoekster gaat ter zitting, met haar zeer algemene argumentatie, immers geheel voorbij aan de inhoud van de beschikking. Zij doet niet de minste moeite of poging om concreet en inhoudelijk op de beschikking in te gaan. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek blijven de erin opgenomen vaststellingen onverminderd overeind.

Verzoekster gaat alzo, op voormelde algemene wijze, volledig voorbij aan het doel van de vraag tot horen. Dat bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Hiertoe blijft zij dus manifest in gebreke. Haar vraag tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op gericht om haar (beroeps)procedure nodeloos te rekken en haar verblijf in België te verlengen. Zoals duidelijk blijkt uit het dossier, wil verzoekster met het herhaaldelijk blijven indienen van beschermingsverzoeken in België haar verblijf in België bestendigen. Zoals hoger al werd opgemerkt, in punt 5.1., geeft verzoekster bovendien zelf uitdrukkelijk aan en toe dat dit bij huidig volgend verzoek de insteek van haar 5de beschermingsverzoek is.

Verzoekster gaat op die manier geheel voorbij aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming

te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er bij terugkeer een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekster om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

5.3. Waar verzoekster ter zitting, zonder dat zij ook maar enigszins ingaat op de inhoud van de beschikking, zeer algemeen wijst op haar problemen in Bosnië en origine als Roma, de bedreigingen vanwege haar ex-partner en op het feit dat ze intussen in België 2 stents ingeplant kreeg na operatief ingrijpen, en zij voorts zeer algemeen opmerkt dat het niet is omdat ze geen bescherming vroeg aan haar autoriteiten dat de vrees daarom minder groot was/is, volstaat het erop te wijzen dat dit elementen betreft waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking. Hetgeen hieromtrent reeds werd vastgesteld kan eenvoudigweg in de beschikking worden gelezen, en, zoals eerder opgemerkt, doet verzoekster niet de minste moeite of poging om die vaststellingen van enige concrete repliek te voorzien.

Het louter herhalen van al eerder aangehaalde elementen, waarvan het merendeel zelfs al bij eerdere, voorgaande verzoeken zoals bv. inzake de in België operatief ingeplante stents, werpt vanzelfsprekend geen ander licht op de eerder gedane beoordeling ervan. Het betreft dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoekster nieuw onderzoek vraagt naar de mogelijkheden tot bescherming in Bosnië aangezien zij er geen familiale steun en geen netwerk heeft, daar de rest van haar familie in Nederland leeft, gaat zij er volledig aan voorbij dat het haarzelf toekomt om aan te tonen dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Hierop werd al gewezen bij haar eerste en ook volgende verzoeken om internationale bescherming, zodat er redelijkerwijze kan en mag van worden uitgegaan dat verzoekster hiervan op de hoogte is. Haar argument dienaangaande ter zitting vermag dan ook erg te verbazen. De Raad beklemtoont dat verzoekster bij huidig vijfde beschermingsverzoek nog eens expliciet zelf aangeeft dat zij in eigen land nooit een klacht indiende voor haar verklaarde problemen van partnergeweld, feiten die bovendien al van ruim meer dan tien jaar geleden dateren.

Dat zij, zoals ze algemeen oppert ter zitting, de officiële maatregelen tegen partnergeweld die de politiek voorstelt in vraag stelt en het als een structureel probleem in Bosnië omschrijft, wijzigt hier vanzelfsprekend niets aan.

De Raad benadrukt dat reeds bij verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming in België in 2010, vijftien jaar geleden dus en het arrest van de Raad ter zake dateert van 2012, en nadien bij haar volgende verzoeken werd vastgesteld dat zij niet aantoont dat het haar in haar land van herkomst Bosnië aan nationale bescherming ontbreekt. Haar algemene opmerkingen in het kader van huidig vijfde beschermingsverzoek in België zijn geenszins van aard anders te doen oordelen.

5.4. In zoverre verzoeksters huidig vijfde verzoek om internationale bescherming er louter lijkt op te zijn gericht haar (illegaal) verblijf in België te (trachten) in stand te houden, gaat zij dus voorbij aan hogervermeld doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Zij bedient zich van de verkeerde procedure en toont geenszins een nood aan internationale bescherming aan.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS